

Тиша (поетичний цикл)

Анастасія Корбет

1. Resonantia (Пластинка)

Доріжка 1 - "Перший Подих"

Тиша. Майже скляна.

Деся між клітинами кисню - вдих, викрадений у ночі.

Він несміливий, але впертий.

Тут не народжуються - тут проростають крізь рами,

Зашиті фанерою й хрестами скотчу.

Доріжка 2 - "Сирени"

Пальці в'їдаються в стару тканину.

Вона тонка, як спогад, прошитий свинцем.

Шрами не болять - вони світяться.

Карта, якою твоя тінь іде на мій поклик.

Доріжка 3 - "Він"

Не голос. Не ім'я. Присутність.

Гірка, важка, твоя...

Він не говорить - мовчки поруч.

У цій безмовності більше правди, ніж у молитвах.

Доріжка 4 - "Хор Підвалу"

Долоня стискає долоню. Гуркіт бетону глушить арію.

Істина - не в нотах. Вона у паузі,

Коли рахуєш: чи вдихне хтось з тобою в унісон?

Доріжка 5 - "Подушка"

Шепіт. Запах пороху і втоми.

Подушка пам'ятає більше, ніж будь-який щоденник.

Вона пахне тобою. І ним. І присмаком заліза.

Доріжка 6 - "Світло, що не приходить"

Удар. Вибух. Глуха завіса.

У порожнечі народжується не сльоза -

А чиста, як спирт, лють виживання.

Вже втретє. Жива. І йдеш далі.

Доріжка 7 - "Фантомні болі"

Скрегіт арматури по ребрах.

Чуєш його у кожному ритмі, в кожному кроці.

Війна не минає - вона стає твоїм пульсом.

Доріжка 8 - "Resonantia"

Голка доходить до краю. Шипіння.

"Дихай зі мною", - повертаючись у порожній кут.

Поруч - лише рюкзак.

Відлуння власного серця вчиться стукати наодинці.

2. Сепія пам'яті

(Слово - лише дотик. Цей вірш - слід дотику,
який щезає... і все ж залишається у повітрі.)

Зашепотіли шиби шрамом -
щось ще шепоче в тиші там,
де зів'ялий відлунням шафран
спочиває в старому томі.

Це - квітка. Сухе сіпання сну,
що сповзло з пам'яті,
мов срібний звук з вуст.
Ім'я забуте. Втрата - наче не була,
лише крихкість старого тепла.

Стебло зламане - знак згасання.
Сепія в серці, сіре світання.
Сторінка скрипить - не від болю,
а від часу, що вивітрив голос.

Шелестить шовк думок - хто вона?
Чиє тепло у тих пелюстках?
Чиї пальці торкнулись листка,
і чому в мені - ця пуста?

Я згадую – і тінню тікаю.
У зсохлій квітці – моя тінь.
Шепоче: "ти теж була мною..."
...і вже не знаю, хто з нас зник.

Коли останній спогад стає пилом,
тіло зникає в шепоті згину.
Лиш квітка лишилась... і вже – не зовсім:
бо навіть її –
здув
вічний
вітер
з
томів.

3. Запрошення до тиші (Invitatio Silentii)

Сідай, Мовчання, поруч – ось хліб і тінь вина,
не келихи дзвенять тут, а пульс нічного часу.
Де скатерть під руками холодна й крижана,
я крихти слів змітаю, щоб не поранить фразу.

Мовчімо про той страх, що вбрався у молитви,
про біль, який навчився ставати світлом ранку;
про імена, що в попелі ведуть останні битви,
і воскресають тільки у видиху серпанку.

Мовчімо про кінець – не як про чорну чашу,
а як про перехід, де тане форма тіла;
про те, що кожне "Я" – лиш свічка на порозі,
і вітер – тільки знак, що доля вщент згоріла.

Мовчімо про Творця – не з браку віри,
а з надміру присутності у кожній крихті;
де сплять вуста – там серце промовляє,
і хліб ламається, мов істина, без крику.

Сідай, Мовчання. Пий цю мить єдину.
Хай слово спочине, як меч у піхвах ночі.

Бо лиш за цим столом, крізь тишу плинну,
ми чуєм, як Вічність дивиться нам в очі.

4. Театр одного глядача

Крізь пил завіс, крізь оксамит старий,
чуже обличчя допиває роль.
Мій жест – надламаний, навік змарнілий,
під гримом схований запеклий біль.

Я – у партері, в темряві густій,
глядач, що загубився між рядами.
Дивлюсь на сцену – на фальшивий стрій,
де вихід щільно зачинили перед нами.

Мене ліпили пальці випадкові,
кроїли з вигадок, обрізків та жадань.
Я – манекен, покинутий у слові,
у безвість вицвілих, марних сподівань.

Я – лиш пробіл, роззявлене провалля
між тою, ким марилося бути уві сні,
і лялькою, що зібрана сьогодні
руками тих, хто став чужий мені.

Між тим, чим серце прагнуло світити –
тим чистим сяйвом, що не знає меж –
і цим фантомом, що з тліну витий
посеред площ та паперових веж.

Одна лиш пауза, застигла між двома,
непізнана, самотня в кожній драмі.
Навколо стін – безжалісна тюрма,
де світ розчинено у цій химерній рамі.

Немає "Я". Лиш мерехтить екран.
Вповзає в легені сизий, терпкий дим,
щоб стерти контур, і подобу, й план –
назавжди ставши попелом глухим.

5. Лілове марево

Ліловий лепет... срібний перелив...
У блідо-блакитних венах кам'яних
Пульсує місто – велетень, що снів
Про шепіт таємниць, іще німих.

Скляніє сон. У дзеркалах вітрин –
Сталевий відблиск тихого небуття.
Лілових тіней – танець балерин
Снують свій ритм... невловне відчуття.

Дивись: крізь дим, крізь лілії вогнів,
Вона іде – чи тільки крихкий вдих?
Напівпрозорий шлейф її років
Зникає в лабіринтах мовчазних.

Ліловий плащ... не крок, а лише звук.
Перлова маска... погляд – як кришталь.
Це місто дихає – крізь тисячі розлук,
Ховаючи свій приспаний жаль.

Блідо-блакитне... срібне... і німе.
Невже це постать? Чи химерна гра?
Сутінь бере – і сутінь забере
Все те, чому не знайдено ім'я.